

D'n Oetel en de jacht op Aeolus

*Hoe de wind ons parten speelt in de
38ste Zeeuwse Duotocht*

September 2017 / Marcus Noordermeer & Joost Rövekamp

Voorwoord

Vorig jaar namen we voor de eerste keer aan de Duotocht deel. En we hebben daar ontzettend veel plezier aan beleefd, maar nog steeds knaagt het dat we toentertijd besloten hadden na de start het Kanaal door Walcheren op te gaan. Eigenlijk hadden we veel liever zee gekozen, maar wat ons betreft was daar de wind te zwak voor. Achteraf hebben de schepen die dat toen wel hebben gedaan hun keuze niet bezuurd: toen wij in een blakte op het Veerse meer dreven zeilden zij door een gestaag windje. Niet zo verwonderlijk dus dat wij dit jaar wéér onze zinnen op de Westerschelde en zee hadden gezet. En wonderwel leken de opdrachten op ons lijf geschreven.

Maar toch liep alles heel anders dan gepland¹.....

¹ Is het uitvoeren van een Duotocht überhaupt te plannen...?

Pubtegelwijsheid

Als schipper en maat elkaar tegenkomen gaat het vaak weer over al die samen beleefde momenten op zee, over de binnenwateren en in havens. Op woensdagmiddag trekt de schipper opeens uit zijn herinnering een spreuk tevoorschijn die we, misschien wel 30 jaar geleden, tijdens een zeilvakantie in een pub in Lymington lazen: "If you can't sail, you have to work".

Deze pubtegelwijsheid is uiteraard te interpreteren zoals het je uit komt en dat doen we dan ook: werk en gezin laten we achter ons en we gaan 4 etmalen lekker zeilen. Rauw door de delta crossen, punten bijeen graaien, op plekken komen waarvan we nog nooit hebben gehoord en op banken vastlopen waar je van je lang zal je leven nooit vast zou willen lopen. In het pikkedonker op het laatste moment onverlichte tonnen ontwijken, een beetje aanklooiën met de hygiëne, kleine beetjes slaap pakken als het kan en doordouwen als het moet. Dat is het beeld dat we van de 38ste Duotocht voor ogen hebben. We hebben er zin in! We zijn er klaar voor! Denken we...

Vertrekkersklussen of Klusvertrekkers?

Op woensdag arriveren we rond 13:00 uur in Vlissingen. D'n Oetel is het weekend ervoor al naar Vlissingen gevaren. Heimelijk verwacht ik dat ze net zo ongedurig zal zijn als wij. Dat ze, zodra ze ons in haar nabijheid bemerkt, haar zin in dit zeilavontuur zal tonen door tussen de steiger en de palen heen en weer schudden, de stootwillen eerst aan bakboord en dan weer aan stuurboord te pletten en fel aan haar knarsende landvasten zal trekken. Maar we vinden haar uiterst kalm in haar box. De wind is nauwelijks voelbaar. De zon schijnt fel. Geen rimpeltje op het water. Een dode eend, half onder water, drijft stinkend achter de spiegel. Er is in de haven weinig van te merken dat over 5 uur de Duotocht zal starten. We gooien de luiken open, gaan koffie zetten met het laatste filterzakje dat we aan boord vinden en de proviand stouwen. In deze kalme atmosfeer ebt de spanning wat weg. We hebben alle tijd en die nemen we.

Na het pakken van de boot wordt het track & trace kastje opgehaald, ingebouwd en getest. Die doet het! We hebben nu alle tijd om nog naar de Jumbo te lopen om koffiefilterzakjes te kopen².

*Een zeilbootbemanning in Vlissingen
Nam zich voor de Duotocht te bezingen
Want al 37 jaren lang
Klonk nog nimmer gezang
Over de mooiste zeilervaringen*

² Vijf dagen later, bij het ontruimen van de boot, blijken we op een onvermoede plek nog 100 filterzakjes aan boord te hebben. Maar ja, als je alles van te voren weet...

Daarna doen we nog wat laatste klusjes: water tanken, actuele zeekaarten klaar leggen, navigatieverlichting controleren... oeps. Rood en groen aan de preekstoel werken niet. We besteden een uur aan een reparatie die niet wil lukken en besluiten het dan maar zonder deze verlichting te gaan doen. Met het driekleurentoplicht, dat het wel doet, zijn we maar een klein beetje in overtreding toch?

Van al dat geklus even de handen wassen... blijkt de elektrische pomp, die vanmiddag nog prima werkte, het plots niet meer te doen. Schakelaars gecheckt, kraan half uit elkaar, pomp los en vast; we zoeken maar vinden geen oorzaak en hebben verder geen tijd om aan nóg een reparatie te besteden. We besluiten alle lege flessen die we aan boord hebben en een jerrycan nog snel even op de steiger met water te vullen. Daar moeten we het maar even mee uitzingen.

Kick-off in de Klip

Tegen 16:45 uur vinden we een plekje in de Klip dat al aardig vol zit. Een aantal bemanningen heeft gezamenlijk de maaltijd genoten en er wordt nog druk gesproken over tochten in het verleden en wat de Duotocht dit jaar zal brengen. Maar vrij snel beginnen de drukke gesprekken te verstommen, de spanning neemt toe...

Stoelen worden richting het scherm gedraaid en iedereen volgt de voorbereidende verrichtingen van Willem en Sal.

Sal vraagt en krijgt aandacht en neemt het woord. Alle schepen en bemanningen worden genoemd. Veel blikken van herkenning over en weer. Goede aanpak Sal! De reglementen worden door Willem³ toegelicht en dan verschijnen de zeilaanwijzingen op het scherm. Roezemoes, onderling gespeculeer, blikken over en weer, gefrons, geglimlach, ik kijk om me heen een merk een grote diversiteit aan emoties op. Sal herneemt de regie en licht de aanwijzingen toe. De schipper en ik kijken elkaar aan. Inderdaad zit, zoals verwacht Cadzand in het plan, te combineren met Breskens, precies waarop we hadden gehoopt, al was Blankenberge ook oké geweest. We hebben aan één blik van verstandhouding

In een volle Klip van v.v.w. Schelde
Was het Willem weer die meldde
Dat aan alle regels stipt moest worden voldaan
En Sal vulde daarop nog zeer streng aan
Dat je door te laat te gaan rusten écht niet meer meetelde

³ Later, bij de prijsuitreiking, kondigt Willem aan dat hij deze taak die hij jaren fenomenaal heeft uitgevoerd overdraagt. Nogmaals dank voor de uitstekende voorbereidingen Willem!

genoeg: we steken de Schelde over en gaan daarna buitenom!

Na de prima uitleg van Willem en Sal en een "Goede vaart!" togen we weer naar D'n Oetel. Stroom eraf, motor aan en klokslag 18:00 uur met bijna alle boten naar de sluis. Blijkbaar heeft iedereen hetzelfde begin in gedachten, alleen de Framboise zien we nog vast liggen. De 38ste Duotocht is begonnen!

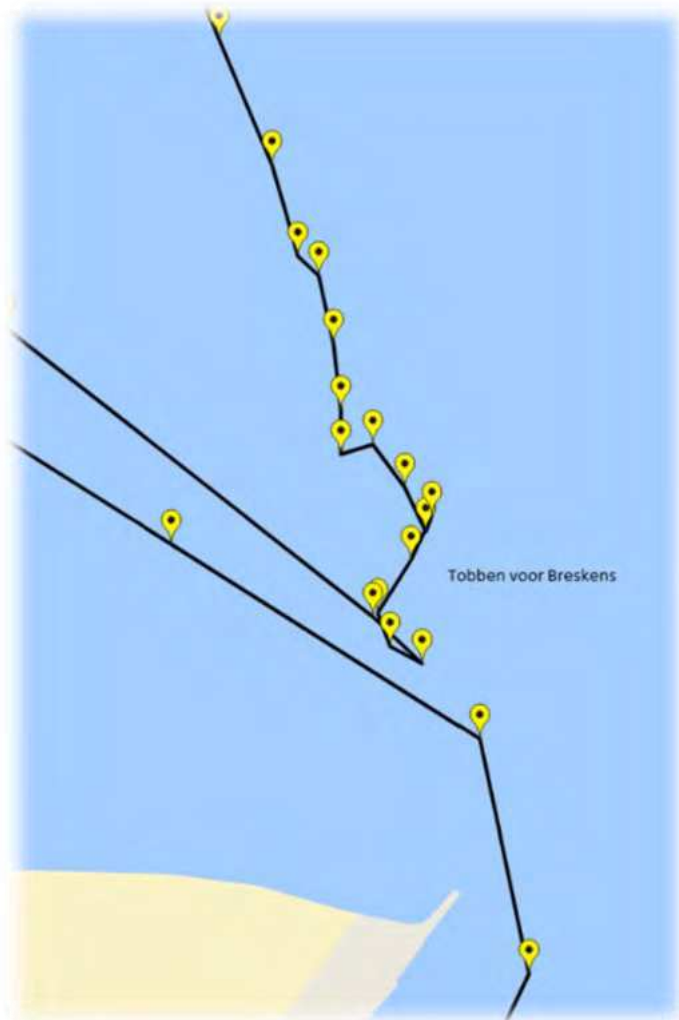
4 mijl is verder dan ooit...

De windrichting lijkt goed: aan de wind met z'n allen naar Breskens. Een mooi rak en een mooi gezicht ook, al die boten uitwaaiierend over de Westerschelde! De windkracht baart ons niet direct zorgen, maar dat verandert als de stroom het van de wind lijkt te gaan winnen. Hoe dichter we de Zeeuws-Vlaamse kust naderen, hoe sterker de uitgaande stroom wordt en hoe meer er tegenin gestuurd moet worden.

We kunnen ternauwernood de rode ton VH2 ontwijken en we zijn niet de enige tobbers hier. Tergend langzaam wordt Breskens genaderd, we liggen stil, gaan achteruit en dan weer heel langzaam vooruit. Een enkele boot zien we na lang op de stroom prikken de haven in glijden. Maar voor

ons lijkt Breskens, hoe dichtbij ook, te ver weg. Dit kost onnoemelijk veel tijd zo!

We overleggen om Breskens te laten liggen en eerst naar Cadzand af te zakken. Na 20 minuten twijfelen gooien we abrupt het roer om en terwijl we dit doen zien we ook anderen dit besluit nemen.

Cadzand hebben we eerder dit jaar vanaf land én vanaf zee verkend. De haveningang en tonnen hebben we goed in ons hoofd en het aanlopen in donker baart ons geen zorgen. We zakken in toenemende donkerte langs de kust en lopen met een minimaal windje om 21:10 uur Cadzand binnen. We houden de boot met een lijntje op de neus aan de steiger naast een andere Duotochter die al snel weer vertrekt. Terwijl wij onze 10 minuten aftellen komt er nog een boot binnen. En de daarop volgende zien we langsdrijven, de haven missen en later weer terugkomen. Inderdaad, de wind is flink afgenomen. Wij gooien los, geven een flinke jens aan de gashendel om bij overschrijding van de havenlijn vaart te hebben.

We proberen de net binnenkomende boot niet te veel te hinderen met onze golfslag, maar misschien dat ze daar toch wel heel even op ons gemopperd hebben. Als dat zo is, dan alsnog een welgemeend sorry! Direct koers terug, nu met stroom mee. Dat levert geen problemen op en om 23:55 uur liggen we alsnog in Breskens.

Maar wat nu? Nog steeds buitenom? Via de WK 28 richting Roompot? De stroom is hier inmiddels ongunstiger voor en de wind te weinig om deze ongunstigheid het hoofd te bieden. De Westerschelde op trekt ons niet zo in het donker met weinig wind. In ieder geval te weinig wind om D'n Oetel (30 voet, 4,5 ton) goed op snelheid te houden.

We wikken en wegen, aarzelen en twijfelen maar dat mag niet te lang duren. Uiteindelijk besluiten we, toch wat teleurgesteld, dat het Veerse meer voor ons het best haalbare is. Geen gedraal, op naar d'n overkant! Het begint wat druk te worden op de Schelde en voor de zekerheid brengen we Centrale Vlissingen op de hoogte van onze intenties. Zij zullen ons in de gaten houden.

Dat ze dat ook daadwerkelijk doen blijkt, als we de onverlichte boei naderen die veel dichterbij ligt dan we dachten. Na daar netjes ruim langs te hebben gestuurd meldt Centrale Vlissingen zich. Ongerust of wij de lichtboei wel hebben gezien waar wij volgens hen nu bovenop moeten zitten. Lichtboei...? Bedoelt u de ARV-VH? Ja, die. Die zijn we dus al gepasseerd en iemand is blijkbaar vergeten het lichtknopje om te zetten...

De nauwkeurigheid van kaart, GPS plotter, de middelen die Centrale Vlissingen ter beschikking heeft en de werkelijke aard, status en positie van de boei is toch niet zo hoog als we dachten. Ook bijzonder dat Centrale Vlissingen een boei zonder vuur toch een lichtboei noemt. Dat is vast zeemansvaktaal. Goed om te weten!

We hebben met deze crossing weinig hinder van scheepvaart, maar over de koers van een enorme Maersk containercarrier maken we ons wel even zorgen. Als de situatie niet verandert zullen we, volgens AIS, onze Duotocht pal onder de boeg van deze containerreus vroegtijdig beëindigen. Na contact met Centrale Vlissingen blijkt Maersk haar snelheid al terug te brengen i.v.m. wissel van een loods. De ogen van Vlissingen zullen ons blijven volgen en zelf houden we ook een continue blik op dit immense schip dat van bakboord precies op ons af koerst en wel angstig dichtbij komt! Maar inderdaad, haar snelheid neemt af en we zien met een klein beetje opluchting haar groene licht verdwijnen en rood

opdoemen. Zonder andere noemenswaardige feiten zeilen we de havenlijn over en liggen snel daarna als enige in de sluis waar we snel schutten.

We drinken koffie en maken knakworstjes warm bij zaklantaarnlicht: naast de al geconstateerde storing in de navigatieverlichting en de elektrische waterpomp blijkt nu ook de bakboordhelft van de kajuitverlichting het niet meer te doen. Wat is dit...? We besluiten daar morgen met daglicht aandacht aan te besteden.

Dan begint het motoren naar Veere. Een ongeplande blauwe golf: de brugwachter is ons uitermate goed van dienst. In een keurig tempo met weinig wachttijd worden we netjes van brug tot brug geloodst en in een zeer acceptabele tijd schieten we het Veerse Meer op, met de intentie het rondje Bastiaan de Langeplaat + Zandkreekplaat te doen. De intentie is deze later te combineren met een rondje Vuilbaard op de Oosterschelde, samen goed voor 5 punten.

Licht in het Veerseemeerse duister

De schipper pakt een paar uurtjes slaap, de maat vaart het rondje rond de platen. Het lijkt of de geschiedenis zich herhaalt: net als vorig jaar weinig wind. En ook nog een uurtje, net waar op een smal stuk gekruist moet worden, erg draaiërig.

Enfin, het getob met de zeilen en die variabele wind en het kruisen in een smal stuk onverlicht water houden je wel wakker; van slaap is geen sprake.

Dan ineens alert: een fel wit schitterend licht komt boven de boomtoppen omhoog. Het lijkt wat heen en

weer te bewegen, maar dat zou de illusie van een vermoeide roerganger kunnen zijn. Het licht blijft langzaam stijgen. Een ster kan het niet zijn, daarvoor is het te groot. Een helikopter? Een drone? Na enige tijd houdt het stijgen op en het helder witte licht blijft op zo'n 30 graden boven de horizon aan de zuid-zuid-oostelijke hemel hangen. Achteraf deduceren we dat dit weleens Venus zou kunnen zijn. Prachtige herinnering, typisch zo'n zeilmoment dat me altijd bij zal blijven!

Het rondje sluiten we om 5:55 uur en we zetten koers naar de Zandkreeksluis die we in de vroege ochtend, veel later dan gehoopt, naderen. We kunnen redelijk snel schutten en het is altijd fijn om na de Zandkreek de ruime frisse zoute Oosterschelde weer op te varen. De wind blijft matig, de maat kan gerust gaan slapen nu de schipper, enigszins uitgerust, het stuk richting Burgsluis voor rekening neemt.

We nemen nog geen definitief besluit hoe we daar naar toe gaan. Boven de Roggenplaat langs of ten westen daarvan door het smalle Oliegeultje? Dat zullen we bepalen nadat we de Zeelandbrug gepasseerd zijn.

Na een uurtje slaap komt de maat weer boven. Kort geslapen maar wel wat uitgerust, met gemengde gevoelens de kooi uit: aan de éne kant zeer bewust van het feit dat je elk uurtje slaap moet pakken dat je kúnt pakken, aan de andere kant gewoon ontzettend veel zin om buiten te zitten en te genieten van het zeilen. Enfin, vanmiddag nog maar een tukkie doen. Eerst een paar boterhammen smeren en een lekkere kop koffie zetten. Wat is het zeilersleven toch mooi zo!

Gezeul door de Oliegeul

Het wordt tijd om te bepalen hoe we naar Burgsluis gaan. De veilige en bekende weg is bovenlangs, de uitdagende weg via de Geul van Roggenplaat en vervolgens door de Oliegeul. Hebben we nog nooit gedaan. We zullen daar met laagwater aankomen. Is dat bezeild? Is het diep genoeg? Voldoende slack om niet op de platen of tegen de Oosterscheldekeringbeschermingketting gezet te worden? We bestuderen de kaarten, de folder van WSV Burgsluis en andere

aanwijzingen en besluiten dat de Oliegeul haalbaar is. Maar dan wel heel strak langs de boeien en niet door de ondiepte die over de Roggenplaat loopt. We spreken verschillende scenario's door wat ons te doen staat als we vastlopen. Het wordt spannend.... Leuk!

We tekenen de Geul van de Roggenplaat om 11:27 uur af. Dan begint een vlakbij liggend schip van RWS in beweging te komen. Het lijkt ons te gaan paaien. Wat als ze ons aanbevelen om niet door de Oliegeul te gaan, of het ons misschien zelfs verbieden?

We leggen die gedachte naast ons neer, we zien wel. Even later, niet ver van ons vandaan wendt RWS haar steven, ze laat ons met rust.

Wij blijven gestaag richting de gele tonnen sturen, houden de plaat waar we niet willen landen aan stuurboord, varen rakelings langs ton DAM08 waarna we in noordelijke richting de boeien 10, 12 en 14 zeer strak zullen passeren. De 10 gaat lekker, bij de 12 een bons en we raken de bodem. Zeilen strak, flink aan SB uithangen en nog drie keer de grond rakend stuitert D'n Oetel door de geul.

Bij boei 14 zijn we weer volledig vrij, we zijn opgelucht maar ook trots. Na een high five een vrije doorvaart naar Burgsluis waar we rond 14:30 uur arriveren.

Het 10-minutenfenomeen

Een enthousiast stel loopt met boodschappen op de steiger en roept "10 minuten hè"? naar ons. We raken met ze aan de praat, het blijkt dat ze de vorige nacht al een boot aan zagen leggen, hierbij wilden helpen, maar te horen kregen dat ze na 10 minuten weer zouden vertrekken. Hier begrepen ze helemaal niet van. Bij een tweede boot die ditzelfde deed werd duidelijk dat hier een gedachte achter zat en inmiddels gewend aan het 10-minutenfenomeen leven ze zowaar met ons Duotochters mee! Jammer dat we niet even door kunnen praten, want de klok roept. Na 10 minuten zijn we weer op weg, enthousiast nagezwaaid.

We hebben besloten het rondje Vuilbaard te doen voor 5 punten. Het is ons niet helemaal duidelijk hoe dit 'rondje' door de Duotochtcommissie afgebakend is en omdat we geen risico willen lopen onbedoeld stukken af te snijden bellen we Sal om dit af te stemmen. Na uitleg blijkt het rondje een forse ronde te zijn, veel groter dan we dachten, maar we zeilen lekker en besluiten hier tijd aan te gaan besteden. Later zien we dat op Facebook nog een waarschuwing gegeven is over het rondje van deze plaat. Naar aanleiding van onze vraag? Na een paar uur rondzeilen sluiten we de lus en wenden de steven weer richting Zeelandbrug.

Roeien met de riemen die we hebben

We laten de westelijke Oosterschelde achter ons en tijgen naar Tholen. Een verplichte opdracht die, gezien de wind en -verwachting, zonder meer haalbaar moet zijn. Maar hoe dicht bij de Bergse Diepsluis, hoe minder wind. We groeten daar de Watertuin die de sluis net verlaat en schutten snel. Maar dan nog minder wind. We zeilen

tergend langzaam naar het Schelde-Rijnkanaal waarop we motorend richting Tholen toeren. Bij afslag Tholen de motor weer uit en absolute stilte. Windkracht minimaal. Er komt een boot met roeiers voorbij. Je ziet ze denken: de stakkers die afhankelijk zijn van wind....

*Een zeilboot verliet de haven van Tholen
Terwijl de wind nét achter de dijk was verscholen
Na enig dralen toch maar gaan roeien
Helemaal tot aan de Schelde-Rijnkanaalboeien
Eén keer maar nooit weer deze capriolen!*

Wij proberen op de zeilen een klein beetje vaart te maken. De Ferox vaart even voor ons en heeft de peddel geactiveerd en dat helpt! Als wij even na 19:00 uur Tholen binnenlopen maakt Ferox alweer los en creëert daarmee een plaatsje voor ons aan de kopsteiger.

Na 10 minuten afgeteld te hebben draaien we de haven uit. Aeolus laat ons flink in de steek. Er rest ons nu niets anders dan datgene te doen waar we flink tegenop zien en eigenlijk niet de goede voorzieningen voor aan boord hebben: roeien!

We hebben twee veel te korte peddels aan boord van een rubber opblaasbootje. Plat op de buik in het gangboord. Werkt wel maar dodelijk vermoeiend. Later zittend, voorovergebogen tussen de reling door. Dat werkt ook wel, is langer vol te houden en levert zowaar 0.6 knopen!

Noodgedwongen en zonder plezier (we zijn zeilers toch!) sluiten we op het kanaal aan en starten de motor. Maar van kanaal naar sluis gaat het over het Bergse Diep weer tergend langzaam. Het is inmiddels weer flink donker geworden maar daardoor is er een prachtige sterrenhemel zichtbaar.

Vergeeten wens

Een geweldig indrukwekkend moment is een uitzonderlijk lang zichtbare en zeer fel flikkerende vallende ster aan de noordelijke hemel. Dat maakt dat ook deze avond weer een prachtige herinnering oplevert! Samen met de Ferox en Sigmund schutten we. De wind op de Oosterschelde is vrijwel 0 en de stroom

tegen. We besluiten deze kwelling te stoppen en buiten de sluis slapend een paar uurtjes te wachten op wind. We verzinnen hiervoor een ingenieus hulpmiddel: een val los langs de mast zal ons wekken zodra het gaat waaien. We vallen als een blok in slaap, vlak nadat ik me realiseer dat ik bij die vallende ster een wens had moeten doen: wind....

Het val-idee heeft gewerkt: even voor half vier worden we gewekt door een luid tegen de mast klapperende val. Een blik door het luik leert twee dingen: er wordt veel te veel energie verspild aan de verlichting van de sluispontons en er staat zowaar wat wind. Met de eerste constatering doen we niets, met de tweede gaan we aan de slag. In noodtempo zeilpakken aan en wegwezen. Vlak na de Tramontana, die blijkbaar na ons heeft geschut en doorvaren ook niet zag zitten en even voor de Ferox waarvan we het toplicht later achter ons ook op zien doemen.

Het gaat niet hard, maar wel stabiel. De Dortsman is misschien haalbaar maar in het donker met laagwater en een mogelijk een stukje tegenwinds lijkt het ons onverstandig om hier risico van vastlopen te lopen. Elke mijl hebben we hard nodig. We zijn blij met het briesje en na een paar slagjes gemaakt te hebben varen we in het Brabants Vaarwater dat prima bezeild is.

Spinnankeren

Maar na de Witte Tonnen Vlije gaat het in rap tempo minder rap. Met het opkomen van de zon zakt de wind weg. De spinnaker begint slapper en slapper te hangen, de schoot zakt te water. Het grootzeil doet niets meer en wij ook niet.

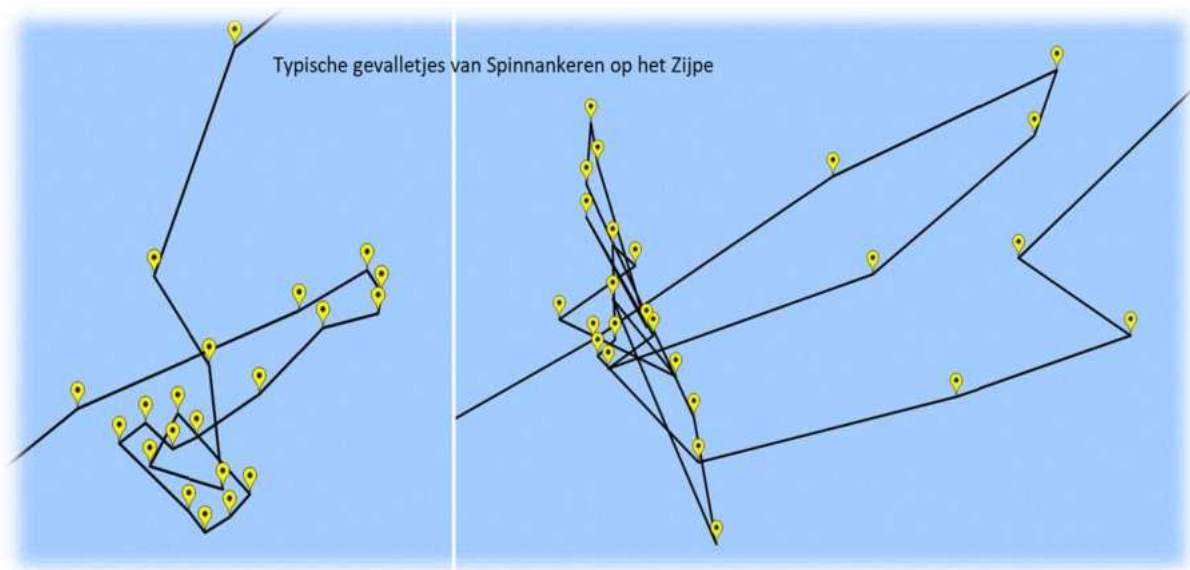
Het log meldt 0.00. De GPS meldt 1,5. In de richting 230 graden. We gaan achteruit!!! Dat is geen optie. De dieptemeter geeft 9 m aan en we mikken het anker overboord. Zo liggen we een tijd in een brandend zonnetje zonder wind net buiten de rode tonnenlijn te drijven. We doden de tijd met vissen en vangen bot! Rimpelingen op het water... spi uit en anker hieuwen. Dat gaat 10 minuten goed maar dan zakt de boel weer in. Anker in de plons, spi in het want. We introduceren het spinnankeren. Dit zal verkozen worden tot het woord van het jaar 2017, let maar op!

Uiteindelijk komt er een flauw, ietwat vlagerig windje opzetten. Intens dankbaar dat de spi blijft waar die is en doet waarvoor die bedoeld is, gaan anker en

ankerbol weer op het dek en maken we een uiterst kalm vaartje naar de Krammersluis. Op de marifoon horen we uit een contact met Verkeerspost Wemeldinge over een jachtje dat gestrand zou zijn in de oude veerhaven van Zijpe. Zou dat een Duotochter zijn die we hulp kunnen bieden? Kunnen we reglementair een mijltje motoren om hen te hulp te schieten?

Het wordt echter weer stil op de marifoon en tegen de tijd dat wij, zeker een uur later, de oude veerhaven passeren is er geen boot te zien. Definitief gezonken? Niets meer van vernomen.

Het Volkerakdilemma

D'n Oetel is een prachtige oude dame, maar, zoals het wel vaker gaat met oude dames, niet meer een van de snelsten. En dat we juist deze dame liefhebben wreekt ons nu. Want met een windje van slechts 4 knopen gaat 't écht niet snel. We kabbelen spinnakerend het Volkerak op met als doel Strijensas aan te doen. Een verplichte haven; het alternatief van de WK-boei die we woensdagnacht hadden geschraapt. Maar de twijfel staat toe. Halen we Strijensas wel voor 22:00 uur, het tijdstip waarop de verplichte rust in gaat? Zo niet, dan verspelen we al onze punten. We rekenen nogmaals diverse scenario's door. Point of no return bij de Volkeraksluis.

Als Strijensas niet haalbaar blijkt zullen we terugkeren naar De Heen of Oude-Tonge om te overnachten. Dan moet Strijensas alsnog morgen worden bezocht. We zijn ons er nog bewuster van dat tactiek belangrijk is, maar we nu intens afhankelijk van de wind zijn of de Duotocht uitzeylen, zij het met een minimaal aantal verzamelde punten, nog realistisch is.

We raken beiden in gedachten verzonken en de schipper schiet, nadat we De Heen al gepasseerd zijn, een gedachte te binnen: we laten Strijensas voor wat het is. We draaien om naar De Heen, pakken morgen de Grevelingen en gaan dan zondag via de Oosterschelde en Roompot naar de WK28. Goed alternatief lijkt het. Snel worden de kaarten en stroomtabellen erbij gehaald en we stellen vast dat dit eigenlijk óók niet realistisch is, tenzij er écht een forse en stabiele wind komt. We besluiten ons bij het oorspronkelijke plan te houden.

De wind wakkert iets aan. De Volkeraksluis kost wat meer tijd dan normaal en eigenlijk is dat maar goed ook want dat geeft ons de tijd om op de smartphone de posities van de diverse mede-Duotochters nog eens te bekijken. En dan blijken wijzelf volgens track & trace niet in de Volkeraksluis te liggen, maar nog ergens een eind terug op het Volkerak. Telefonisch overleg met Sal biedt uitkomst: spanning van het kastje onderbreken en D'n Oetel is weer on air.

Tactische fouten

Na de sluis direct de spi omhoog en met een gezwind vaartje, want er is plots wind, naar Strijensas. Het voelt goed dat we dit gehaald hebben, hoewel we nog een paar uur hebben voor de verplichte rust aanvangt. We evalueren de tocht tot nu toe onder een biertje en stellen vast dat we, ondanks de bar slechte scores, geen tactische fouten gemaakt hebben, behalve dan om niet direct voor Cadzand gekozen te hebben i.p.v. Breskens. Later op de avond, onder een heldere hemel met een prachtig iel maantje, praten we even over en weer met de Prince of Tides die vraagt of we Numansdorp niet hadden kunnen aandoen. En we beseffen hier onze tweede fout: Numansdorp hebben we volledig over het hoofd gezien! Dat had ons toch een puntje op kunnen leveren maar vooral ook weer een stukje dichterbij de Volkeraksluis kunnen brengen die we morgen moeten hebben. Dit besef kloppen we weg met een 2^e biertje. Het is uiteindelijk geen wedstrijd.... toch?

Stranddag

De eerste indruk op zaterdag om 7:00 uur als na een lange nacht het luik opengaat: ietwat mistig en volledig windloos.

Het belooft een mooie stranddag te worden. Maar we willen helemaal niet naar het strand! De voorspellingen aan het havenkantoor beloven ook weinig goeds voor de komende uren. We bereiden ons met koffie en brood geestelijk voor op een Hollands Diepse drijfpartij en zelfs een voortijdig eindigen in thuishaven Herkingen.

We houden echter vol niet voor de winst te gaan maar de Duotocht wel reglementair uit te willen zeilen. Normaalgesproken eenvoudige punten zoals Numansdorp laten we bewust (ahum) liggen. We zullen er alles aan doen (behalve roeien dan) om de drie verplichte punten (De Heen of Oude Tonge, Middelplaat en Ouddorp) te halen en dan tijdig in Vlissingen terug te zijn. We zetten de Prince of Tides die 20 seconden na ons vertrekt even op de foto voor het opkomende zonnetje. Dit prachtig schouwspel is echter snel voorbij als dat mooie scheepje ons rap voorbij komt zetten. Die jongens lopen zelfs zonder wind lijkt het! De wind blijft erg zwak. We moeten zelfs nog een slagje maken tussen de rode en rood-witte betonning maar arriveren toch nog tegen 11:00 uur bij de Volkeraksluis waar we vrijwel direct in kunnen varen. De Prince of Tides is dan al lang uit zicht...

Vervolgens hetzelfde liedje als dat van gisteren, maar dan in omgekeerde richting: Met een tot twee knopen aan de wind tot halve wind het Volkerak afsukkelen.

We doden de tijd met worstbroodjes en kletsmajoors, een paar kleine klusjes aan de boot en het bijwerken van het scheepsjournaal. Dat leidt wat af van de, ondanks de felle zon, sombere gedachten over het doemscenario dat, als er niet snel iets verandert, ons te wachten staat.

Het Volkerak lijkt langer dan ooit. Pas tegen 16:30 uur lopen we De Heen binnen. Natuurlijk hebben we ook nog eens twee keer het kleine sluisje met de voetgangersbrug tegen.

Maar door dit oponthoud valt het ons ook hier weer op dat de track & trace al een tijdje niet gewerkt heeft. Polen los maken, vastmaken helpt niet. Na nog een keer proberen blijkt het systeem weer in orde en zijn onze bewegingen weer zichtbaar voor de volgers.

Maar hoe lang moeten wij überhaupt nog te volgen zijn? Met de spi net aan vol varen we tot de Krammersluis en vervolgens spinnakeren we ook naar Bruinisse, waar we rond 20:00 uur schutten. We hebben er 12 uur over gedaan om van Strijensas, met alleen een korte stop in De Heen, naar Bruinisse te komen!

Het uur van de waarheid

Nu breekt het uur van de waarheid aan. De windverwachting is 1-3 Beaufort. Onze ervaringen zijn dat dit in de nacht eerder 1 dan 3 Beaufort zal zijn. We moeten Middelpaat én Ouddorp aandoen om de verplichte punten te verzamelen. Naar verwachting zullen we daar ruim de hele nacht mee bezig zijn. Tegen de tijd dat we de sluis bij Bruinisse zullen passeren staat de stroom tegen op 't Zijpe om naar de Oosterschelde te varen.

We hebben veel ervaring met dit stuk en hebben met normale wind al 6 tot 7 uur nodig om bij de sluis van Veere te komen. Kortom, met de huidige wind- en

stroomverwachting is het voor D'n Oetel niet mogelijk meer om voor 14:00 uur of zelfs voor 15:00 uur reglementair te finishen.

Met pijn in ons hart en nét geen tranen in de ogen besluiten we dat de Duotocht 2017 hier voor ons eindigt.

We informeren Sal en melden dat we elkaar sowieso morgen in Vlissingen zien. Niet alleen voor de mosselen en om het track & trace kastje in te leveren, maar vooral ook om de kanjers die het wél hebben volbracht te eren.

Om 20:45 lopen we onze thuishaven Herkingen binnen. Er staan pannenkoeken en rode wijn op het menu en die laten we ons goed smaken.

Terwijl wij met de afwas bezig zijn komt nog een Duotochter, we menen de Tramontana, Herkingen binnen en na 10 minuten weer vertrekken. Ajajaj, zij zijn nog in de race. Dat doet pijn! We zoeken ook maar geen contact met ze; dat kunnen onze gekwetste zielen niet aan op dit moment.

Na een douche en nog een berenburgertje waarmee we ons vervelende einde van de Duotocht proberen te wegrelativeren gaan de kajuitlichten uit en wij de slaapzakken in.

*Twee voormalig Duotochters uit Herkingen
Lieten zich drie dagen niet uit het veld slaan door beperkingen
Maar helaas nog voor dag vier
Eindigde toch het plezier
Door Moeder Natuurs tegenwerkingen*

Zondag

We slapen uit en bereiden onszelf een uitgebreid ontbijt. We hebben immers alle tijd en we besluiten deze dag, tot we met de auto naar Vlissingen zullen vertrekken, nuttig te besteden aan het doen van diverse klussen aan de boot. Uiteindelijk wordt dit maar één enkele grote klus: die rood/groene verlichting op de preekstoel kost ons zéker drie uur om te fixen. De hele preekstoel moet eraf. Er moet nieuwe bedrading worden getrokken maar zo gaat de tijd lekker snel en worden onze gedachten afgeleid van zij die nog verwoed strijd leveren in de Duotocht.

In Vlissingen aangekomen drinken we een biertje bij onze vrienden Harm en Tom van de Watertuin. Zij doen dit jaar, aangewakkerd door ons enthousiasme, voor het eerst mee en hebben enorm veel te verhalen. Geen spijt van zo te horen.

Het bier is nauwelijks op of we spoeden ons naar de Klip waar de mosselen geserveerd worden. Ondanks ons voortijdig uitstappen is de sfeer enorm goed en mede daardoor voelen we ons geen verliezers.

Sportief van de organisatie: ook wij ontvangen een herdenkingsbordje en, nóg belangrijker, een enorm applaus van de deelnemers. Geweldig sportief van deze zeilers! Dit doet ons enorm goed!

Terwijl we napraten zegt de schipper schijnbaar terloops: "Volgend jaar moeten we een paar dingen anders doen." "Wow" denk ik. "Volgend jaar dus vanzelfsprekend wéér!"

Het begint alweer te kriebelen...

Met dit goede gevoel rijd ik huiswaarts.

Joost, de maat

Marcus, de schipper